

Arrest

nr. 324 280 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 januari 2020 dient de verzoekende partij, samen met haar echtgenote M.D.A.G.L., een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 september 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zowel ten aanzien van de verzoekende partij als ten aanzien van haar echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partij en haar echtgenote een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 263 042 van 27 oktober 2021 vernietigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 10 november 2020 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 24 december 2020 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Bij arrest nr. 253 587 van 28 april 2021 worden de beslissingen vermeld in punt 1.4. wederom door de Raad vernietigd.

1.6. Op 23 december 2021 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van de verzoekende partij en haar echtgenote opnieuw beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen de verzoekende partij en haar echtgenote een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 272 196 van 2 mei 2022 bevestigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.6. Tegen voormeld arrest dienen de verzoekende partij en haar echtgenote een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.8. Op 7 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

(...)

nationaliteit : El Salvador

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, 3tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/12/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02/05/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 20/12/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.9. Op 3 augustus 2022, dient het minderjarig kind G. van de verzoekende partij en haar echtgenote, geboren op 10 mei 2020, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

1.10. Bij beschikking 15 046 van 6 oktober 2022 verklaart de Raad van State het cassatieberoep vermeld in punt 1.7. niet toelaatbaar.

1.11. Op 16 januari 2023 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij het verzoek vermeld in punt 1.9. niet-ontvankelijk wordt verklaard (minderjarige). Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partij en haar echtgenote, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind G., een beroep in bij de Raad.

1.12. Bij arrest nr. 290 183 van 13 juni 2023 wordt het minderjarig kind G. niet erkend als vluchteling en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad*

uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41, tweede lid van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij licht haar enig middel in haar synthesememorie toe als volgt:

“De bestreden beslissing stelt dat verzoeker in uitvoering van artikel 52/3 §1 Vw. het bevel wordt gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Verwerende partij motiveert zijn beslissing door te stellen dat op 23.12.2021 door het CGVS een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen werd en dat op 02.05.2022 het beroep tegen deze beslissing verworpen werd met toepassing van artikel 39/2, §1, 1° Vw.

De bestreden beslissing stelt dat bijgevolg in uitvoering van artikel 7, eerste lid Vw. aan verzoeker een bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Verzoeker betwist niet dat hij België binnen kwam op 19 december 2019 en nog steeds alhier verblijft, zodat zijn regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Echter stelt Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG: “(…)”

Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur luidt als volgt: “(…)”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82).

Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing.

Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, MM.. ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt, zoals eerder reeds vermeld, de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87. Jurispr. biz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237. punt 101; 1 oktober 2009. Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147. punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er werd geen rekening gehouden met de situatie van verzoeker, meer bepaald dat hij samen met zijn echtgenote, mevrouw M.D.A. (...) leeft en samen een gezin vormen. Bovendien werd op 10 mei 2020 hun eerste kind, G. (...), geboren te Lier. Zij kunnen niet terug naar hun thuisland gaan. Verzoeker zal dan ook eerstdaags een nieuw verzoek om internationale bescherming indienen.

Bovendien dient er rekening gehouden worden met het feit dat tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 2 mei 2022, gekend onder her nummer 272 196 een cassatieberoep werd ingediend bij de Raad van State. Deze procedure is tot op heden nog hangende. Het spreekt voor zich dat verzoeker en zijn gezin de uitspraak van de Raad van State wenst af te wachten.

Er werd geen rekening gehouden in de bestreden beslissing met het gegeven dat verzoeker een beroep indiende tegen het arrest van de RvV dd. 2 mei 2022 en het feit dat verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming zal indienen.

De verwerende partij heeft het belang van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet overwogen. De modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken is in strijd is met het EVRM. De DVZ heeft een disproportionele beslissing genomen en het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt is buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding en in het nadeel van verzoeker en zijn echtgenoot en hun minderjarig kind.

De verwerende partij heeft geen enkele afweging gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker.

Gelet op dit alles is er sprake van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Er werd geen rekening gehouden met de situatie en de belangen van verzoeker.

Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013, 0383/13). De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit.

Verwerende partij stelt in zijn nota met opmerkingen dd. 08.08.2022 dat het cassatieberoep dat nog hangende is geen schorsende werking heeft en dat deze procedure niet verhindert dat er ten aanzien van verzoeker een verwijderingsmaatregel kan worden genomen. Hoewel het cassatieberoep inderdaad geen schorsende werking heeft, had men alsnog de beslissing over de toelaatbaarheid kunnen afwachten. Om zonder meer alsnog over te gaan tot een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan verzoeker, werd het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Bovendien werd er op 03.08.2022 een verzoek om internationale bescherming ingediend door het minderjarige kind van verzoekende partij als begeleide minderjarige. Het spreekt voor zich dat verzoeker en zijn echtgenote tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van hun minderjarig kind in België dienen te verblijven."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 23 december 2021 de commissaris-generaal een negatieve beslissing nam inzake het verzoek om internationale bescherming en dat op 2 mei 2022 het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij het land binnenkwam op 20 december 2019 en nog steeds op het grondgebied verblijft zodat haar regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststellingen niet. Zij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij zou menen dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat niet uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en het gezinsleven, conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.7. Waar zij zou menen dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat geen motief betreffende het tegen het arrest nr. 272 196 van 2 mei 2022 ingestelde cassatieberoep bij de Raad van State werd opgenomen in de bestreden beslissing, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 3.10.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr.

41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

3.6. Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet worden opgemaakt dat zij gezondheidsproblemen heeft waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden. Met haar betoog in de synthesesamenvatting toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Betreffende de stelling dat zij niet terug kunnen en eerstdaags een nieuw verzoek om internationale bescherming zullen indienen, dat er een verzoek om internationale bescherming in hoofde van hun minderjarig kind werd ingediend op 3 augustus 2022 alsook dat er een cassatieberoep hangende is tegen het arrest van de Raad van 2 mei 2022 met nummer 272 196, wijst de Raad erop dat dit geen elementen zijn waarmee de verwerende partij gehouden is rekening te houden overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot de stelling dat geen rekening werd gehouden met haar situatie, meer bepaald dat zij samen met haar echtgenote leeft en een gezin vormt alsook dat op 10 mei 2020 hun kind G. geboren werd. Zij meent dat de verwerende partij het belang van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet heeft overwogen, dat de *modus operandi* van de verwerende partij in strijd is met het EVRM, dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is en in het nadeel is van haar, haar echtgenote en haar minderjarig kind, dat de verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt van haar persoonlijke belangen, dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing in strijd met de bepalingen en geest van artikel 8 van het EVRM, dat er geen rekening werd gehouden met haar situatie en belangen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Hoewel *in casu* het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar gezin niet wordt betwist, is er, gelet op het feit dat zowel ten aanzien van de verzoekende partij als ten aanzien van haar echtgenote en haar minderjarig kind een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, *in casu* geen sprake van een verbreking van de familiale banden.

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van zowel de verzoekende partij als ten aanzien van haar echtgenote en haar minderjarig kind, blijkt dat de verwerende partij wel degelijk het gezinsleven en de belangen van het kind in rekening heeft gebracht.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een verbreking van de familiale banden, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont met haar betoog voorts niet aan dat de verwijderingsmaatregel gevolgen heeft voor haar gezinsleven en het hoger belang van het kind en aldus niet dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde elementen niet in overweging heeft genomen of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Zij toont niet aan op welke wijze het gezinsleven en het hoger belang van het kind de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou verhinderen, waardoor met het gezinsleven en het hoger belang van het kind diende rekening te worden gehouden bij de afgifte ervan. De Raad herhaalt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar speelt indien er sprake is van een gezinsleven en de verwijderingsmaatregel voor het gezinsleven en de belangen van het kind gevolgen kan hebben.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in het administratief dossier zich bovendien een nota "Evaluatie artikel 74/13" van 7 juli 2022 bevindt waaruit blijkt dat de verwerende partij omtrent het gezins- en familieleven van de verzoekende partij en het hoger belang van het kind het volgende heeft overwogen: *"Hoger belang van het kind: Betrokkene heeft 1 minderjarig kind in België. Het is in het belang van het kind om bij de ouders te blijven. Ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaart in België te verblijven samen met zijn echtgenote (wettelijk gehuwd) en hun minderjarig kind. Ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaart verder geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU."*

De Raad stelt aldus vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het gezinsleven van verzoekende partij en het hoger belang van het kind in overweging heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat de gezinskern behouden blijft daar zowel de verzoekende partij als de echtgenote en het minderjarig kind het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze overwegingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

3.8. De Raad stelt dan ook vast dat, gelet op wat voorafgaat, *in casu* niet blijkt dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd. Er blijkt niet dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Ook een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

3.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij niet terug kunnen naar hun thuisland, verduidelijkt zij niet waarom zij niet terug kunnen, zodat een dergelijk betoog niet dienstig is. Waar zij er vervolgens op wijst dat zij eerstdaags een nieuw verzoek om internationale bescherming zal indienen, blijkt de aangevoerde reden voor het niet kunnen terugkeren een vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade te zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij er rekening mee heeft gehouden dat door de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming werd ingediend, doch werd erop gewezen dat een negatieve beslissing werd genomen door de commissaris-generaal en dat haar beroep hiertegen werd afgewezen door de Raad.

Waar de verzoekende partij wijst op het feit dat zij eerstdaags een nieuw verzoek om internationale bescherming zal indienen, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Bovendien, gezien een dergelijk nieuw verzoek nog niet was ingediend op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, kan het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

In dit licht wijst de Raad er ook nog op dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen door de commissaris-generaal en de Raad en zij aldus niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij omwille van een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade niet kan terugkeren naar haar herkomstland. Noch in onderhavig verzoekschrift en syntheseseminarie noch ter terechtzitting haalt de verzoekende partij enig concreet element aan waarom daarover door de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 7 juli 2022 – of heden – anders zou moeten worden geoordeeld.

3.10. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat tegen het arrest van de Raad van 2 mei 2022 met nummer 272 196 een cassatieberoep werd ingediend bij de Raad van State, dat deze procedure hangende is en het voor zich spreekt dat zij en haar gezin de uitspraak van de Raad van State wensen af te wachten, dat echter in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zij een beroep instelde tegen het voormelde arrest van de Raad, stelt de Raad vast dat het beroep bij beschikking nr. 15 046 van 6 oktober 2022 niet toelaatbaar werd verklaard door de Raad van State, waardoor de verzoekende partij thans geen belang meer toont bij dit onderdeel van het middel. Hierop gewezen ter terechtzitting, stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Daarnaast wijst de Raad er ter volledigheid nog op dat het door de verzoekende partij ingestelde cassatieberoep het treffen van de bestreden beslissing niet verhinderde aangezien dit beroep geen schorsende werking had.

3.11. Waar de verzoekende partij nog wijst op het feit dat er op 3 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming werd ingediend door haar minderjarig kind en dat het voor zich spreekt dat zij en haar echtgenote tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van hun minderjarig kind in België dienen te blijven, wijst de Raad er vooreerst op dat het voormelde verzoek tot internationale bescherming dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en het aldus ook de onwettigheid van de bestreden beslissing niet kan aantonen. Bovendien blijkt uit arrest nr. 290 183 van 13 juni 2023 van de Raad dat dit verzoek werd afgewezen door de commissaris-generaal op 16 januari 2023 en het beroep hiertegen werd verworpen. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij heden nog belang heeft bij haar betoog.

3.12. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing zou zijn tot stand gekomen met miskennen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

3.13. Tot slot meent de verzoekende partij nog dat indien zij gehoord zou zijn geweest zij de mogelijkheid had gehad op de door haar in haar verzoekschrift en syntheseseminarie aangehaalde elementen te wijzen en dat deze gegevens tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Europese Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Het recht om te worden gehoord waarborgt aldus dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve

procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op wat voorafgaat, blijkt uit de toelichting van de verzoekende partij in haar synthesesmemorie niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht op zich of samen gelezen met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

3.14. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER